

Copyright © 2002: Vision Uitgeverij

Auteur: Corrie Oosterhuis

Omslag ontwerp: Dion de Poel

Eerste druk: september 2002

Uitgave:

Vision Uitgeverij

Postbus 70.077

9704 AB Groningen

Nederland

ISBN 90-75613-22-9

NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any means without written permission of the publisher.

INHOUD

VOORWOORD	7
AAN DE LEZER	9
ONTMOETING	11
JOOST VERBORGEN	15
TANTE ZORG	25
ZIPPY TROOST	33
SCHIJN BEELD	39
LUMMEL LUST	43
TRIENTJE VEELVRAAT	53
JANTJE DRUK	59
PAUWTJE TROTS	63
LEX AANDACHT	73
KICKIE STOON	77
VEERTJE KRIEBEL	83
MIENTJE MINDERWAARDIG	85
KOOS KWELLING	89
EGO ZELF	95
NON PARDON	105
HEBBES	115
TOMMY TWIJFEL	127
GROEI	141
FREEKIE FAALANGST	147
WEZEL VREES	157
MORRE MOEDELOOS	165
JAPIE JALOERS	169
ONTMASKERING	171
KWEBBELTJE	177
DE ONWETENDHEID VOORBIJ	183

VOORWOORD

In 'Ongewenste gasten' maken we een wandeling door ons eigen levenshuis.

Corrie Oosterhuis brengt op een originele manier situaties onder woorden waarmee we als mensen te maken hebben.

De kracht van dit boek is dat bijbelse waarheden op een praktische en aansprekende manier worden beschreven.

Iedereen die zichzelf serieus neemt en niet bang is voor de confrontatie met zichzelf raad ik aan 'Ongewenste gasten' te lezen.

De lezer zal zijn of haar verhouding tot God en tot zichzelf in een beter licht gaan zien.

Dit verhaal kan je leven veranderen, als je er met een open hart naar luistert.

Mijn gebed is dat velen aangesproken en versterkt mogen worden in de relatie tot God en tot zichzelf.

Cees Vork

AAN DE LEZER

In de zomer van 1972 las ik op de achterkant van een pakje soep dat je je toekomst kon laten voorspellen. Je hoefde alleen maar enkele gegevens van jezelf op te sturen. Ik deed dat en binnen een week kreeg ik een brief met de beloofde toekomstvoorspelling.

Anderen zouden deze brief misschien rustig naast zich neergelegd hebben, voor mij was de inhoud een grote schok. Vooral de voorspelling dat mijn leven na 1998 een groot zwart gat zou zijn, beangstigde mij. Ik hechte te veel waarde aan deze onheilspellende boodschap, omdat mijn kennis over het karakter van God beperkt was.

Jarenlang leefde ik in angst, omdat ik me uit onwetendheid ingelaten had met iets wat achteraf lang niet zo onschuldig was als het leek. Ik schoof het zover mogelijk van mij af en wilde alles, behalve ermee bezig zijn, laat staan erover schrijven. Maar op een warme dag in augustus 1996 wist ik dat God van mij vroeg om dit verhaal aan het licht te brengen. In het begin was het opschrijven een gevecht, maar later ging het steeds gemakkelijker. Het is niet bij één verhaal gebleven. Ons leven bestaat voortdurend uit keuzes maken en ons kennen is onvolkomen. Door wie of wat laten we ons beïnvloeden? Wie heeft het voor het zeggen in ons leven? Ik hoop dat dit boek velen van ons zal helpen om eerlijk na te denken over ons leven en onze keuzes.

Tijdens het schrijven lazen enkele goede vrienden met mij mee, die de nodige inbreng gaven. Verschillenden van hen merkten op dat dit boek ten volle tot zijn doel komt als de lezer er iets mee gaat doen. 'Ongewenste gasten' is een geheel, maar toch staat elk verhaal met zijn eigen gast op zichzelf. Neem er daarom de tijd voor en lees het niet te snel.

Mijn gebed is dat 'Ongewenste gasten' zal bijdragen tot het vinden van de volle bestemming die God voor ons leven heeft.

Corrie Oosterhuis

ONTMOETING

Gedachteloos opende Christine de deur van haar huis. Ze hing haar jas aan de kapstok en pakte de post van de grond. Het enige dat elke dag anders was. Voor de rest was alles net zoals gisteren. Ze kende haar huis. Ze besteedde veel zorg aan de inrichting. Het huis was een vanzelfsprekendheid geworden. Niet dat het nooit veranderde, maar ze groeide naar vernieuwingen toe. Zo verwisselde ze het bankstel op zijn tijd voor een andere stijl. De schilderijen gingen met de trend van de tijd mee. Oude titels in de boekenkast maakten plaats voor nieuwe uitgaven. De vensterbanken veranderden van aanzien naar gelang de mode het voorschreef. Haar bureau werd regelmatig uitgebreid met nieuwe uitvindingen op het gebied van techniek.

Christines huis ging mee met de tijd.

Net zoals het huis van de burens aan weerszijden. Soms betrapte ze zich erop dat ze haar huis wel eens vergeleek met andere huizen uit de buurt. Gewoon om nieuwe ideeetjes op te doen. Misschien ook wel een beetje om niet uit de toon te vallen.

Ze dacht er niet teveel over na. Zolang ze maar tevreden was met haar huis. En dat was ze.

Totdat ze overrompeld werd door een persoonlijk bezoek van haar huisbaas en tevens werkgever. Als directeur van de universele woningstichting 'Heilige Huisjes' voorzag hij ook in banen ter bevordering van verbeterde woonsituaties.

Christine werkte op de financiële afdeling. Ze was al jaren in dienst bij deze grote stichting, maar ze wist amper wie de directeur was. Het maakte haar ook niet zoveel uit, zolang zij maar betaald werd en een huis had om in te wonen.

Ze schrok zo van zijn komst dat ze eerst vergat hem binnen te nodigen. De directeur was een veilige persoon zolang hij op afstand bleef. Maar wat moest ze nu met hem, hier bij haar op de stoep?

'Overval ik je een beetje?'

Eigenlijk wel, maar dat wilde Christine niet toegeven.

'Het overkomt mij niet dagelijks dat u langskomt,' reageerde ze.

Hij glimlachte.

'Misschien komt daar vanaf nu verandering in.'

Ondertussen waren ze in de kamer aangekomen. Christine bood hem een stoel aan, maar hij nam alle tijd om het huis te bezichtigen.

‘Heb je enig idee hoeveel er voor dit huis betaald is?’ vroeg hij opeens. Christine schudde haar hoofd. Daar had zij zich nooit mee bezig gehouden.

‘Vraag het maar eens aan mijn zoon. Die ken je toch?’

‘Een beetje.’

‘Hij heeft er een hele hoge prijs voor betaald.’

Christine wist niet zo goed hoe ze hierop moest reageren. Was zij zich ooit bewust geweest van de waarde van het huis. Ze leefde er volop. Ze deed de dingen die ze wilde doen. Maar was zij zich bewust dat het huis een eigenaar had die het ooit had gekocht?

De aanwezigheid van de baas maakte iets in haar los waar zij nog nooit bij stil gestaan had. Er kwam een gevoel van pijn bij haar naar boven.

‘Kijk je wel eens in het handboek van de stichting?’

Weer zo’n vraag waar meer achter stak dan op het eerste gezicht leek.

‘Ik lees het met een zekere regelmaat.’

‘Begrijp je wat je leest?’

‘Niet altijd.’

‘Waarom lees je het dan?’

Ze begreep zoveel dingen in het leven niet, maar daarom hield ze toch niet op met leven. Ze las omdat ze eraan gewend was geraakt.

‘Het hoort bij mij, misschien daarom.’

‘Verander je erdoor?’

‘Ik ben gevormd door de keuzes die ik heb gemaakt. Dit lezen maakt deel uit van zo’n keuze.’

‘Heeft het lezen consequenties voor je huis?’

Het bleef stil. Christine had tijd nodig om hierover na te denken. Hij haalde dingen bij haar naar boven die onaangeroerd op de bodem van haar hart lagen. Ze beseftte dat de woorden uit het handboek alleen de buitenkant van haar huis raakten.

Ondertussen was de baas gaan zitten. Het vreemde tussen hen was aan het verdwijnen. Zijn vragen hadden iets van het wezenlijke van haar menszijn naar boven gehaald. In zijn nabijheid werd ze zich bewust van de kern van haar bestaan. Hij bracht een stukje oorsprong en voleinding met zich mee, waardoor er een heel diepe verandering plaats vond.

Christine realiseerde zich dat ze altijd op een eilandje had gewoond bin-

nen de grenzen van haar huis waar zij dacht dat zij het voor het zeggen had. Ze ging de beperktheid inzien van die zogenaamde vrijheid, die haar altijd zo toegelachen had.

Hij reikte zijn hand naar haar uit. Het was alsof hij een brug legde tussen haar huis en zijn recht op eigenschap op dat huis.

‘Mijn zoon heeft voor je huis betaald. Zou je hem het recht van eigenaar willen toekennen?’

‘Maar dat is toch al een bestaand feit,’ reageerde ze een beetje verbaasd.

‘Slechts op papier.’

De toon waarop hij het zei deed haar hele wezen trillen. Het was alsof hij haar een spiegel voorhield waarin ze voor het eerst met haar ware ik geconfronteerd werd. Zo had zij zichzelf nog nooit bekeken.

De gevoelens die bij haar naar boven kwamen kon ze amper bevatten, maar het leek alsof ze wakker geschud werd uit een diepe slaap der onwetendheid. De aanwezigheid van de baas in haar huis bracht de waarheid bij haar naar boven. Ze kon alleen nog maar stamelen. ‘Ik ben niet waard om in een huis van u te wonen. Ik kan beter gaan verhuizen.’

‘Dat is het laatste wat ik zou willen. Ik heb een veel beter idee. Ik zal mijn helper sturen en samen met hem ga je een grote schoonmaak houden.’

Op het moment dat Helper bij Christine in huis kwam werd alles anders. Met vernieuwde ogen keek ze naar haar eigen interieur. Ze schrok van de troep die ze in de kamer zag liggen. Hoe was het mogelijk dat ze hier tussen had geleefd zonder dat het haar eerder was opgevallen.

‘Je zult nog voor veel meer verrassingen komen te staan,’ zei Helper, ‘want je kunt nu zien wat je eerst niet zag.’

Hij opende niet alleen haar ogen voor de dingen die ze op moest ruimen. Helper gaf haar ook een nieuwe kijk op de baas, zijn zoon en de stichting ‘Heilige Huisjes’.

Verder merkte ze dat ze anders tegen het grote huis aan ging kijken. Ze constateerde een nieuwe motivatie voor de wekelijkse bijeenkomst van de zaak. Ging ze eerst altijd om de voorraden voedsel in ontvangst te nemen. Nu was ze veel meer uit op een persoonlijke ontmoeting met het directeurschap en haar collega’s.

Ze werd geraakt door de manier waarop veel van haar collega’s met de baas omgingen. Hun hele houding straalde ontzag uit, maar er was totaal geen sprake van afstandelijkheid.

In hun relatie tot zijn zoon bespeurde Christine een ondertoon van diepe dankbaarheid.

Voor haar was het directeurschap altijd een begrip geweest dat boven de stichting stond, ver van haar eigen huis.

Daar kwam nu verandering in. In het vervolg ging ze niet meer rechtstreeks naar haar kantoor, maar ze stapte eerst bij de baas naar binnen voor een dagelijks overleg. Hierdoor kreeg ze een hele andere instelling ten opzichte van haar werk. Ze was altijd plichtsgetrouw geweest, maar ze had nooit veel verder gekeken dan haar eigen taak. Nu ontdekte ze dat ze deel was van een veel groter uniek samenwerkingsverband.

Christine realiseerde zich dat al deze ontdekkingen een gevolg waren van een keuze die ze had gemaakt. Een keuze die ze zich pas bewust werd toen de baas haar persoonlijk kwam bezoeken. Zonder zijn inbreng zou ze de prijs van haar huis nooit op de juiste waarde hebben kunnen taxeren. Nu wist ze hoeveel het gekost had en leefde ze niet langer als een onwetende binnen de grenzen van haar eigen bestaan.

Het werd tijd om de waardeloze dingen aan te pakken zodat de waarde van het huis tot haar volle recht kon komen.